

GRÄNSSTEN, m. 2. Sten, upprest, för att utvisa, hvar en gräns går fram.

GRÄNSSTRIDIGHET, f. 3. Se *Gränstvist*.

GRÄNSSTRAKTAT, gränstracktåt, m. 3. Fördrag emellan stater, rörande gränsen dem emellan.

GRÄNSTVIST, f. 3. Tvist emellan stater, rörande gränsen dem emellan.

GRÄS, n. 3. 1) (bot.) Agnblommig växt, vanligtvis med smala blad och en stjelk, kallad Strå eller Halm, nästan alltid delad i leder och ihålig. *Råg är ett g.; likaså klöfver, qvickrot, svingel, m. fl.* I plur. säges *G-en*, för att beteckna den växtfamilj, som utgöres af sådana växter. *Till g-en höra sädeslagen, foderväxterna och ogräsen.* — *Syn.* Gräsväxt, Gräsart. — 2) (i sing. kollektivt) Vissa växter af förenämde familj, som betäcka marken i ångar, betesmarker och på föga besökta ställen, samt vanligtvis afslås med lie, för att begagnas till foder åt boskap och hästar. *Tjockt, högt g. Ligga, gå i g-et. Släppa på g.,* att beta på gräsmark. (Fig. talesätt) *Han sitter inte i g-et,* han är väl deran, i goda omständigheter. *Bila i g-et,* duka under, blifva öfvervunnen. *Hästen är i fjerde g-et,* på fjerde året. *Ha pengar som g.,* vara bottenrik, stenrik. — 3) Benämning på en sädesväxt, innan den gått i ax. Brukas mest i sammansättningar, t. ex.: *Rågräs, o. s. v. — Ss. G-art, -ax, -beväxt, -blomma, -fläck, -fält, -mark, -rik, -rikhet, -rugge, -slag, -ätande.*

GRÄSA, v. n. 1. (om styckeulor) Falla på marken och studsas upp derifrån. — *Syn.* Rikochettera.

GRÄSAKTIG, a. 2. Som till utseendet liknar en gräsväxt.

GRÄSAND, f. 3. pl. — *änder.* Ett slags fågel af Andsläktet, som är vilda stammen till Ankorna; med mörkgrön, färgskiftande hals och hufvud, den förra med en hvit ring. Anas Boschas. Kallas äfv. Stockand.

GRÄSARTAD, a. 2. Till beskaffenheten liknande en gräsväxt.

GRÄSAX, n. 3. Ax på en gräsväxt.

GRÄSBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar.* Gräsbeväxt botten i sjö.

GRÄSBÄNK, m. 2. Liten uppkastad och ofvanpå planerad, samt med gräs beväxt jordvall att sitta på.

GRÄSELIG, m. fl., se *Gräslig*, m. fl.

GRÄSELIGEN, adv. Se *Gräsligt*.

GRÄSENKA, f. 1. (fam. skämtv.) Hustru, hvars man är frånvarande på resa eller vistas borta.

Anm. Ordet kommer ej af Gräs, utan anses vara sammandraget af *Grædesenka*, af *Gradig*, hungrig, lysten.

GRÄSENKLING, m. 2. (fam. skämtv.) Gift man, hvars hustru är borta på resa eller vistas borta. — Jfr. *Anm.* vid *Gräsenka*.

GRÄSFLY, n. 4. Nattfjäril med grå vingar, hvars larv är den så kallade Gräsmasken, som stundom förhärjar ångarna och blir nästan fingerstor. *Phalena graminis.*

GRÄSGRODA, f. 1. Se *Ättig Groda* (under *Groda*).

GRÄSGRÖN, a. 2. Af en grön färg, liknande gräsets.

GRÄSGÅNG, m. 2. Gräsbeväxt gång (t. ex. i trädgårdar, o. s. v.).

GRÄSGÄDDA, f. 1. Gädda af medelstorlek.

GRÄSGÄLD, m. 3. (kameral.) Så kallas det hö, som bergas af ödeshemman och är anslaget

till underhållande af den soldat, som hemmanet bör utgöra.

GRÄSHAFVET, n. sing. def. Benämning på en ganska vidsträckt rymd af Atlantiska Havvet utanför Afrikas vestra kust, der hafvets yta är betäckt af hafsgräs och liknar en grön äng.

GRÄSHOPPA, f. 1. Benämning på ett allmänt känt insektslägte af ordningen Rätvingade, med kortare spröt än kroppen och skärande läte; lever af gräs. *Gryllus. Stora. gröna G-n,* se *Vårtbitaren.* Se äfv. *Tåggräshoppa.*

GRÄSLIG, a. 2. (i fornspråket *Greslegr*) I högsta grad ryslig. *En g. händelse, olycka, massaker.* — *Syn.* Se *Förskräcklig*.

GRÄSLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara gräslig.

GRÄSLIGT, adv. 1) På ett gräsligt sätt. *Framfara g.* — *Syn.* Se *Rysligt*. — 2) I allra högsta grad. *G. ful.* — *Syn.* Se *Ganska*.

GRÄSLIK, a. 2. Liknande gräset på marken eller en gräsväxt.

GRÄSLUPEN, a. 2. neutr. — *et.* Som blifvit öfverväxt med gräs. *En g. gård, gata.*

GRÄSLÖK, m. sing. En allmänt känd lökart med purpurroda, stundom hvita blommor, och trinda, smala, nästan syllika blad. Allium schenoprasum. Kallas på Öland Alvarlök, eljest äfv. Purlök.

GRÄSMASK, m. 2. Larven af Gräsflyet; jfr. d. o.

GRÄSMATTA, f. 1. (fig. poet.) Mark, beväxt med ett tätt och fint gräs.

GRÄSMÅNAD, m. 3. Benämning på April månad.

GRÄSNING, f. 2. Händelsen, att en styckeulor gräsar. — *Syn.* Rikochettering.

GRÄSPLAN, m. 3. Plan, beväxt med gräs.

GRÄSREN, f. 2. Gräsbeväxt åker- eller dike-sren.

GRÄSSIK, m. 2. Den större arten af Sik.

GRÄSSKÄRA, f. 1. Se *Kornknarr*.

GRÄSSTRÅ, n. 4. Stånd, stjelk af de egentliga grässlagen.

GRÄSSTUBB, m. sing. Hvad som af gräs står kvar på marken, sedan det blifvit slaget.

GRÄSSVÅL, m. 2. Öfversta ytan af marken, der gräset har sina rötter.

GRÄSTORF, m. sing. Det slags torf, som består till det mesta af oförmultnade gräsrötter, ofta med stark inblandning af jordarter.

GRÄSTORFVA, f. 1. Se *Torfva*.

GRÄSVALL, m. 2. 1) Se *Gräsplan* och *Gräsvål*. — 2) Vall (kring en fästning, o. s. v.), beväxt med gräs.

GRÄSVÄG, m. 2. Väg, beväxt med gräs.

GRÄSVÄXT, m. sing. Gräsets växande. *Be-fordra g-en.* — S. f. Växt, tillhörande gräsets familj. — *Syn.* Gräs, Gräsart.

GRÖ, se *Gröe*.

GRÖDA, f. 1. (af *Gro*) Allt hvad, som hvarje år är sådt och växer på åkern till en jordegendom eller i allmänhet på åkerjorden öfver hela landet. *G. af säd och jordfrukter. Delta årets g. Taga emot ett hemman med växande g.* — *Syn.* Årsgröda. Årsväxt.

GRÖE, m. sing. Växtslägte af Gräsen, med utdragna, mångblommiga småax. *Poa.* Kallas äfv. *Grögräs.* Har många arter, såsom Jättegrö, Mannagrö, Sandgrö, Fjällgrö, Ångsgrö, Betesgrö, Berggrö, Knylgrö, m. fl.

GRÖFRE, **GRÖFST**, a. kompar. o. superl. af *Grof*.